

BIČ

List za šalu i satiru.

Izlazi 1. i 15. svakoga mjeseca.

Preplatna na cijelu godinu for. 4.—
„ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 2.—
„ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 1.—
Izvan monarhije 60 novč. više.
Cijena pojedinaomu broju 20 novč.

Rukopisi šalju se: Uredničtu „Bič“,
(Anđelara G. Gránhuta).
Zagreb, Jelačićev trg broj 4.

OGLAŠE
prima uprava „Biča“, a plaća se 8 novčića po Petit
redku i 20 novč. erarske pristojbe za svako vrštenje.
Veći oglasi dobivaju popustiva.

PISANICA.

Aleluja! Usta Spas iz groba,
Cijeli svijet mu kliče na pozdravlje;
Aleluja pade jal i zloba,
A nevinost slavne clavi elavlje.
Samo ti još tuguješ i stradaš,
Samo ti u težkoj snivaš tami,
Ali se ipak boljoj sreći nadaš,
Dobar sinak tebe se ne srami.
O moj rode, daj der i ti gledaj;
Da čim prije i tvoj uzrks bude;
Samo nikad zavesti se ne daj
Pisanicom, što ju vrazi nude.

Njom te ne će podići ni okriepit,
Zazorna je Judam tvoja snaga,
Već te misle smamit i zaslepit,
Samo nemoć tvoja im je draga.
Za to tebi nude liepih dara:
Starih trioa, novih željeznica;
Al se čuvaj svojih mešetara,
Al se čuvaj svojih izdajica!

Gdje su časi tvoje moći slavne,
Gdje je krzna zlatne i slobode?
Gdje su tvoje slobodine davne,
Gdje su prava hrvatske gospode?
Pa zar još ti biednu ne dogrdi
Pukih trioa puko obećanje?
Gdje se uviek tvoja riječ potvrdi:
„Obećanje — ludom radovanje!“

Al ti ne plać, gdje si nekoč pjevao,
Jer junaku plakat je rugoba!
Stekliške ti pisanice evo:
— Aleluja! Diži se iz groba! —

Diplomatička pisma iz naše „šarene knjige“.

XII.

Excellentissime. Tiszabacái!

Najprezreći: Mmmu . . . ! Je, sad drugog
nebuno više pozdravili veliku gospodu, nek tak;
odkád sve švabske cajtnuge pišuju, da je med Bečom
i Peštom nastal „Öksenkrieg“ a ves svet vidi,
da su se oni Excellentissime sa svojim Preklajtan-
skim ekselentnim kolegom za kečke pograbiil do-
stojali, a da to vole celi monarhije z rognji i prez
rogov mirno gleduju puni rezignacije, ar dobro
znaju, da gđogod zmed Vas svih nadvalad, ipak
volj sikiri nebudu vsilii!

Anda još jenkrat preponizni: Mmuuu . . . !
Oh dragi, dobri exelene, kad taj pozdrav jako nekak
melankolki zvoní! Morti se to samo meni tak vidi,
ar ja mojega brusa Jurica mam za kečke pograbin,
kak čujem iz štale taj glas mmmu . . . znajući, da su
pak jasle prazne . . . a to, naj mi veruju, ni za ži-
vnu ni za človeka nikak ni zdravo . . . Ja se
stokrat više veselim glasu: vuj, vuj! Prosim za pet
let negda, naj nedostoju misliti, da sem ja mortí
kakov franekuzi republikanec postal! To ne, za si-
gurno ne; neg ja sem jim Turropole lvala Bogu
i svetomu Filipu i Jakovu, pak kakti takov som se
tak nekak privitil na te glase, da mi je puno ve-
selese pri sercu, kad čujem vuj, vuj. — neg onda,
kad čujem mmmu . . .

Denigue, naše madjarsko prirečje je zlatna istina:
isti: Švaba je hument. To je ipak dokazano pri-
ovoljskog pravdi. Oni su dostojali vu orsakom
spravliču poveladi, da o celoj toj humentarjišj
volov nesu nikak znali, dok ni bila službeno publi-
cerana. A ja jim velim exelene, da je to ve u
septembru mesecu prešastinoga leta akomponeno
bilo, baš onda dok se oni bili dostojali našega
Laeku na imanje poslati i našu lepu finu kon-
stueciju vu Horvatskoj zaresativu. Švaba je videl, da
oni imaju dosti posla s horvatskim neprilikami,
pak je taj cajt zaspekuleral to psinu. koju nam je
vezda naredil. Ja jim to čisto pozitivim znam, i za
razumie javlan. Dun jim takí poveladi, odkád sem
ja to skombiniral; Meseca septembra jedne nemške
cajtnuge, ke se samimi humentarjiami baviju,
(ajgentihli svake švabske cajtnuge se humentarjiami
baviju, samo ove se nepritajivaju) su namalale bile
jednoga velikoga voea, ki je bil rep višak sdignul
i odzali su stali, z dopušćenjem govoreć, akorat
oni, exelene, potvrđeni za zgovoriti. Humentu
Švaba je zđola pod kipeom bil napisal tobožnje
nihoje reči: ebáttá vendar sem postignul nekaj

zmojem pomirlivostju; da mi više nekaže, roge
ovaj horvatski bik. Ali vezda budu razneli, da je
Švaba nekaj čisto drugoga mislii, kad je onde bil
nacjlnal nih i vola na kipeu. — Pri nas su se
bogme svi volí i bilii su ono pantarsko vreme čisto
pešene i mirno ponašai, kak se i vezda ponašaje
— anda cela ona ilustracija nemre na na naše
stvari imati aplikacije. Neg akorat, kak jim velim,
to je vre onda Švaba skuhal za njih poparu,
pak se je prefrigranace za naše vole zaklonil bil.
Vezda budu čisto dobro razneli onaj kipeu. Oni su
mislili, da budu s Požunu vole v Beč tirali.
— Kad vol v Beč ide, onda su rogi proti Beču na
njihovu stran, namaleni. Akorat tak je nama-
lano na onomu kipeu. — No anda sad znaju, odk-
ak i odkud se ta popara kuhala. Mene bu nezgo-
vorno veselio, č je tim ovo moje diplomatičko pismo
vu toj volovskoj pravdi bude od kasne. Mmuuu . . . !

Ja jim lepo pontizo prosim, ekselentissime,
naj pri tom volvskom hartubanju vendar neposa-
biju na našu — zagorskú željeznicu. Oni bogme
znaju, da je moj Imbrica bil i onda ritekzi pristel
Madjarov, kad je još vu meni vrazja iliriska steklina
kipepa. A Imbrica je vu taj prošeg željiznog
žagrenul, nesig i oni vu najviše volvsko go-
vedenje. Prosim jim lepo naj mi ga nutre postavilju;
ar onda — a sboje te željeznicu ved su počela pod-
smekšivati po knitih. — Vrag jim se to exelene,
ar onda navadno onomu, komu se svet smeje, do
plaća dohaja.

Tuikašje jim lepo prosim; naj to spraviliše
zagrebačko dostojie čim predi nazaj skup srbunati.
Već se je parpra i paprike vrazil svet pibral, prez
velikoga kihanja nebud iše, ovak ni onak, a svikak
je bole, da se to čim predi zbavi, drugáč dođu
izbori nam iz kihavice to je vrazil pose hititi se
na kotrešaciju, če čovek od samoga kihanja ne
bu mogel do kraja zakukuriknuti ni Eljan a tisee!
Meni se je vre kihnuilo! Želim jim na zdravlje! Ja
je sem i ostajem nekav vvek njihov ponizni (rifitig):
Mmuuu !)

Štefi-kisse-la
(pak sem ihnuil!)

Narodne poslovice.

Ako nije liepo (svašta obećati prije izbora) nije ni skup.

Bolje je umjeti (u Agramerici) uvodne članke pisati nego imati (patriotičko poštenje).

Koliko znaš (na opoziciju lajati) toliko vrijediš (kod praktičnjakah).

Malo je prave mjere (u narodnjakah) i tvrde vjere (u narodu).

Obećanje je dužnost (svake deputacije u pogledu gradnje željeznica).

Od osnove (kasarne) do radnje gotovo je dalek put.

Onaj se nevara (u Madjaronih), koji zna da ga varaju.

Po svršenom poslu (ukriviti hrvatsku povjest), sladak je početak (u madjarskom kukuruznjaku).

Prava muka (gradskih stražara plieniti „Slobodu“) ne gine.

Prije se odždi (hrvatskomu narodu) pa onda tuži.

Što (deanucina) dobije i (šibira) pojede, tomu računna ne ima.

Tko ne radi (za Tiszu) neka i nejede (izborni gulaš).

Poslanica Mikuli Kres-Tiću.

Spisal P. Oh, narodni zastupnik.

Moja baba negde t'la
Da ju sabor, moj Mikula,
A ja stari diplomata,
Kućim sad na tvoja vrata,
Dami ti' maruk nasnoviti,
Da te ludi stanoviti!

Vu' trom poslu neki zmek,
Ti' na' neki list daveli,
Moja baba negde čila,
Da bu sabor, moj Mikula,
Bez penez je človek nula,
Budi mudar, moj Mikula;
Kad si ando giftat više,
Naj' govore kaj im drago,
Nam su groši veške blago
Naj' sve reči, koje stiga
Anton, Davidi Franc i Griga!

Bez penez je človek nula,
Budi mudar, moj Mikula!
Ti ne budi kakti Peter,
Ar bi mogel pulnut veter;
Nas bi s tar e vrbe strgnul, domet savor,
Mešo nas bi nove vrgnul,
Kaj bi onda rekla Pešta,
Koja tika nosi nešto,
A kam budu ferintaki,
Ké nam nosi savor svaki?
Ti ne budi kakti Peter,
Koj je tolik spual veter.

Ježuš, Ježuš, moj Mikula,
Moja baba negde čila:
Da, ak n-bu prestal sabor
Ti Sza bu nam zaprl sabor
Ne bu onda grošov bome,
A ja znam po žepu svome,
Da bi ovi došli dobro
Meni, a i tebi, pobro.
Ježuš, Ježuš, moj Mikula,
Bez penez je človek nula!

Za se skrbi, moj Mikula,
Narod nek ti bude nula!
Gledaj kak naš Tović Miško
Šlupe župe groše frisko,
Pak j's za to kaj Hrvatom
Maže lica grusnim blatom
Al o muder škri za se,
Mar proletstvo bacea na se;
Hog mu novac, narod nula,
Habeb recte — moj Mikula!

Moja baba negde čila
Da bu savor, moj Mikula;
Budi ando sad spametn,
Kad si gda gda bil nespretn,
Naj šetrvad sad na sabor,
Da ne zapre ti Sza sabor
Puč bu tad na dan petica,
Koi zaslužim v znoju lica
Anda pazi, moj Mikula,
Bog nam novac — narod nula!

Ja sam Pero Tamburica
Bog i bogme diplomata,
Pa ne zato sad navješte
Zanimam „volovski rat“ (jedan, dea)

Misliš čete, da se šalim,
Dragi moji, — ali brusi!
Tu vam nema, vjeruje mi,
Puste šale baš ni kus

(Hrvatski se po pravilu
„Baš ni mrve“ mora reć,
Al grad šroka vi, čete mi,
Tu iznimku proštit več!)

Mi-đa-đe-đe-đe-đe na svoj tma, i t' t' t' t'
Ne ču biti dug ni spor,
Već ču- brzo- toj vam rješit

(Čudjehki volovski fror,
Za Austrija-Magariju-
— Budi dila vnoj, i čast,
Seako znade, da je bogme
Uprav silna vcelast.)

Što, što, što, što, što ni se,
To je za nju udes loš,
Što se ona toli mudro
Na čete pole dieli još.

A bar svako znati mora:
Nije čilo — što je pol!
Pa je za to tu vcelast!
Udobro — juki vol!

(Ne smije se, nevrnici,
Velim vam po drugi put,
Jer ču postal od četine
Sav u licu — eru i žuti!)

Eto, k' biesu, gdje sam stao?
Aha! značem: „juki vol“!
Nije krasu, nije tele,
Treba pasit baš na spol!

Spol je ovdje uprav glavno,
U vjemu je čieti čob:
Tu baš vol je — to sam veli!
Diplomatski miširi štori!

Samo što vam još ne veli:
Koji vol će slodot kog?
Hode i Magjar Austriancu
Ti obratno odli rugi!

To ne čete baš iz moga
Razlaganja ni vi znat (jedan, dea)
Ja sam Pero Tamburica,
Bog i bogme diplomata (jedan, dea)

Odlomak iz jednog privatnog lista.

... uz to me mnogo srđi nekakva licitacija, koja se već više od mjesec dana u hotulu „Kaiser“ obdržava. Moja je žena upravo pobjesnila za tu licitaciju, cijeli je dan tamo, a o ničem drugom ne govori i ne sanja, već samo o licitaciji. Tako sam jučer kod objeda pitao, zašto ne imamo sos ka govedini, a ona odgovori kao u snu: samo mi je žao što nisam licitirala na ono dvadeset škataljah umjetnoga crvica, za pravu je spogled prošlo. — Poslje objeda ja pako zamolih da mi gumb na kaput sije, a ona će na to: „ali si ti sekantant svor, znaš da se moram na licitaciju zriti, jer ako sam malo zakasnim, pokopvat će sve boljeza ono stari major, koji je ili najmiljen od poznatoga konzorcija, ili će lič hanzirati s robom“. — Ali to nije dobi, dragi prijane, slušaj samo dalje! U noći ja prostudim, da ide gledati, što je našemu sinčiću, jer mali

se je počeo nemirno u svojoj posteljici valjati; na to povitio on: dva sekansa više! pedeset krajeva više! i t. d. Nadaj Bog, da opet takva licitacija bude, akoprem članovi konzorcija redom nabrajaju trgove, koji će nasboro bankrotirati, jer u tom bi se slučaju dao od svoje žene razpitati.

Mr vica.

Što je djevica? Djevica (orleańska) izmišljotina od Šilera.

Rabi (izpitajúć na hrvatskom jeziku): „Kaži ti meni, u kojoj je bitici kralj Salamuun izgubio tvoju glavu?“ koje je pitanje tako ruznim akcentom i tako tvrdim izgovorom pojedinih riječi stavio, da ga ovdje oponasati ne možemo.

Drang nach Osten!

U liči kćer broj 14, 8 počemi štati sliedki napis:

Hir pekumta
Kraiter Biršt zergute unt Pilik.
Tu kaise dobiho Prave krain Ske
Klobase.

Iz kazalšta.

Pripovijedaju nam, da je preučini gosp. Kneiseles, intendant naše talije, predložio visokoj kr. zem. vladi, neka imenuje uz kazališnoga lečnika još te kazališnu primaju, pošto on drugi način nezna, kako bi se do umjetničkoga narastaja došlo, te je i ujedno obećao, da će i tuj po mogućnosti svoje učiniti, da uspiješ napredak toga zavala.

Klarinetista kazališnog orkestra najviše intendant, da mu opredijeli drugu mještu u glazbišću, budući mu neki gospodin, koji blizu njega na fotografiji sjedi, uvijek na prste gleda.

Int. Pa šta Vas o smeta?
Klar. Molim hepo! Prvo je gosp. dr. Uhih moj lanecan, a drugo F. V. gospodine intendante, ne trpiti, da Van dopisnik „Pozoror“ na prste gleda, a ipak Vi više glasnom i bez glavu radite nego s prsti, ali virtuozi radi samo s prsti.

Dobar obrišac.

Neki švabski list, pišući o Slovencih u južnoj Stajerskoj, završio je porogljivo svoj crkajski ovakvo: „Jedino, što zaslužuje hram jest madju Slovenci u južnoj Stajerskoj, da jim vrlo dobro rade jabuke, kruške i šljive; samo četa što jim slovensko drvo nikako ne ča da se podigne do neba.“ — Na ovu porogu odvrača neki slovenski list: „Istina je, da u južnoj Stajerskoj uspijevaju jabuke, kruške i šljive, ali činimo se, kako može švabski list, kad već nabruga, što u Stajerskoj uspijeva, zaboraviti, da u slovenskoj južnoj Stajerskoj uspijevaju također vrlo krasno i figure Hie-mackom Schulverzinu.“

Muzak na valčki četvrtak.

Došav turropoljac lani u Zagreb te prisustvošave crkvenom obredu velikoga četvrtka, razplade se s timak gorko nad mukami, koje je Jezuš od Zidovih trpiti morao. Nu kada je ove gđone isti čin u crkvi vidio, kaže svojoj ženi: „Sad se nebumo više plakali za Jezušu, znal je on dobro kaj je lani bio, zašto je išel opet med huncute, prav mu bude!“

Propala propalica.

Kako čujemo propao je Tović ne samo kod „Ustavnosti“ već i kod flokinsteralja; buhe su namine protestirale, da im bude Tović ravnateljem, bojeći se, da nebi i njim krj izpio.

Turropoljski komeš Stečica Josipovich avanstal.

Pokihobh plemeniti i komeš Stečica Josipovich mi mogol postati hrvatski ban, postal je detektom prezirviše Ekscelencije grofa Hedervarya ravnajući navučitel na pučkoj školi u Veliki Gorici. Vežda se bar ne bu moglo reći, da je komeš Stečica za duhom vremena zaostal i da ni više za nikakvo avanstiranje prikladan.

PISANICE.